

ност и постиженията в музикалното развитие намират публичност и се утвърждават пред селищната общност. *"Гордост беше, любопитствахме да свирим на хорото. Рагваме са, щото хората са веселят. Секи са фаца, играй. Доде, потупва та по рамото: "Ай, брава!" Изсвириш му някоя свирня по поръчка - поздравява та, награждава та"* (3).

Сред интервюираните музиканти преобладава мнението, че на хоро излизат да свирят ергени, по собствено желание и без заплащане. Те свирят за групата на своите връстници. За утвърдените свирачи, преминали ергенската възраст, свиренето на хорото не представлява интерес, освен ако бъдат поканени и "спазарени". *"Старите не свирят на хорото, те си гледат работата. Защото имат работа, не им трябва хорото веки на тях. Те са стари хора, гледат си работата - гледа си добитъка, гледа си овците. Ергените са занимават с хората веки. Неделното хоро не са занимават старите хора (старите свирачи - Н.Р.). Ний, младите, дето бяхме ергени, ний свирехме"* (5).

Отговорите на въпроса, кои музиканти свирят на хорото, насочват и към спазването на възрастова йерархия сред свирачите, съобразена с танцуващите групи (младежи или възрастни) и предпочитания от тях репертоар. Позицията на свирачите дава възможност да се разкрие една не толкова изявена на пръв поглед закономерност - наличието на възрастово разграничен музикално-танцов репертоар: *"Тука хоро имаше. Излизам самичък. Момите играят. Нали се младежи, и се аз излизах да свиря. Ерген бях. На хорото свиреха и стари свирачи. По-възрастни има на хорото - мъже, стари жени. Те са ловат да играят хоро. Повече уважават по-старите свирни. Ний нали по-модерни свирим сега. И тогава пак са мъчехме по да изпъкнем с такива, други свирни. Пък младите уважават тез свирни, по-новите. Общо като е хорото, стари и млади, играят със старите свирни - квото кажат старите"* (2).

Музикантите от трите изследвани села са свирили през последната активна фаза на съществуване на селските неделни мегдански хора във фолклорната култура. Онези от тях, които в момента на проучването все още практикуваха свирене на инструмент, съумяха да изсвирят на гайда, кавал и гъдулка част от селищния хороводен репертоар - Право хоро, Трита пътя, Пайдушко, Койчово, Старо хоро, Често хоро, Лявата, Кункината, Еленината, Бонината, Ямболската, Лачени чепички, Ръченица (Чукница). Към тях се прибавят и записаните названия на още местни хора - Куцаната, Тичаната, Дълго хоро, Пазарско хоро, На пояс. Припомнянето